

Ψηφίζω στο ίδιο εκλογικό τμήμα τα τελευταία 35 χρόνια. Σε πολλές εκλογικές αναμετρήσεις το έκανα συντροφιά με τον ίδιο άνθρωπο.

Τον Οκτώβριο του '81, αφού ψηφίσαμε κατεβήκαμε το Διόνυσο και κάναμε μια βουτιά στο Σχινιά. Η απάντηση του στο ερώτημά: «*Τι ψήφισες;*» μου είχε δημιουργήσει εκνευρισμό. Σχεδόν μου είχε χαλάσει την ημέρα.

Πράγμα περίεργο, 31 χρόνια αργότερα, η ίδια ερώτηση έτυχε της αυτής απάντησης και όχι μόνον δεν εκνευρίστηκα, αλλά ένοιωσα μια ανακούφιση.

Πράγμα παράλογο τόσο τότε, όσο και σήμερα ότι δεν ψηφίσαμε το ίδιο κόμμα. Τότε θεωρούσα μεγίστη κουταμάρα την επιλογή του, σήμερα την εκτιμώ ως λογική και ως ένα βαθμό, επιβεβλημένη. Τώρα γιατί παρέμεινα (σχετικά) σταθερός στη δική μου επιλογή, τη στιγμή που έκρινα τη δική του, λογική και επιβεβλημένη, είναι ένα άλλο ερώτημα.

Τον ίδιο παραλογισμό συναντούμε και στα ποσοστά αποχής. Από το 32% των εκλογών του 2009, στο 34,9% της 6ης Μαΐου, χθες φτάσαμε στο εντυπωσιακό 39%

, νούμερο που αναδεικνύει την αποχή, σε μια τόσο κρίσιμη μάλιστα εκλογική ψηφοφορία για το μέλλον του τόπου, μακράν την νικήτρια της αναμέτρησης.

Άλλη μια μαρτυρία της απογοήτευσης που διακατέχει τον κόσμο; Δηλωτικό των «απολιτικών» νέων γενεών; Διαμαρτυρία για ότι συμβαίνει; Λίγο απ' όλα που σε συνδυασμό με το σχετικά σταθερό 7% που κατέκτησε η ακροδεξιά δείχνει μια πτώχευση αξιών του κοινοβουλευτισμού. Διότι αν προστεθεί στο 39% της αποχής το 7% της Χ.Α. φτάνουμε στο 46% του εκλογικού σώματος το οποίο ουσιαστικά απορρίπτει τον κοινοβουλευτισμό, είτε αδιαφορώντας, είτε απειλώντας με βιαιότητες εντός και εκτός κοινοβουλίου.

Να υπάρχει άραγε μεγαλύτερη απελπισία από αυτό το συμπέρασμα; Να έχει ταλαιπωρηθεί τόσο αυτός ο τόπος στους δύο αιώνες ύπαρξής του ως ελεύθερο κράτος, από την έλλειψη κοινοβουλευτικής πρακτικής και 46 στους 100 πολίτες του να την αρνούνται! Αυτό κι αν είναι βαρύ πλήγμα. Ο παραλογισμός όμως συνεχίστηκε και ως προς την ερμηνεία των αποτελεσμάτων, καθώς οι μισοί υποστήριξαν πως: *«ο λαός είπε όχι στο μνημόνιο»* και οι άλλοι μισοί πως:

«ο λαός ψήφισε σήμερα την ευρωπαϊκή πορεία της Ελλάδας και την παραμονή μας στο ευρώ»

. Όποια και να είναι η ερμηνεία, αυτό που σήμερα γίνεται κατανοητό, είναι πως 44 από τους 100 Έλληνες που ψήφισαν, αποφάσισαν πως εκείνοι που τους έφεραν στο Μνημόνιο και στην κατάρρευση είναι οι καταλληλότεροι για να τους σώσουν από αυτό!

Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α, που αντιμετωπίζεται από τους Ευρωπαίους εταίρους ως ανατρεπτική αριστερά, προκαλώντας και αρκετές εκβιαστικές παρεμβάσεις, συγκέντρωσε το μεγαλύτερο ποσοστό καθαρόαιμου αριστερού πολιτικού σχηματισμού ξεπερνώντας και το 25% της Ε.Δ.Α. του 1958. Αντίθετα ο νέος πρόεδρος του ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν μπόρεσε να φθάσει ούτε στο ποσοστό της πρώτης εκλογικής συμμετοχής του κινήματος, του Νοεμβρίου του 1974, καταβάλλοντας τόσο το τίμημα των ακροβασιών του τέως προέδρου όσο και των δικών του χειρισμών όταν ήταν αντιπρόεδρος της κυβέρνησης. Η δεινή ρητορική του, δεν ήταν ικανή να αντιστρέψει το κλίμα των μνημονιακών επιλογών. Ίσως οι πιο θλιβερές στιγμές να ήταν εκείνες του (γνήσιου;) ξεσπάσματος μετά την τηλεοπτική ερώτηση πολίτη για τη Siemens, αλλά και η απονευρωμένη, πλαστική, εκσυγχρονισμένη εικόνα της ομιλίας του στο Περιστέρι. Το Πανελλήνιο (πρωην) Σοσιαλιστικό Κίνημα μετρά τις πληγές του, έπειτα από χρόνια εξουσίας, τεράστιων ανακυβιστήσεων, σωρεία σκανδάλων και τουλάχιστον προς το παρόν ένας ευφραδής συνταγματολόγος δεν δείχνει ικανός να αντιστρέψει τα δεδομένα.

Σε ότι αφορά το κόμμα που συγκέντρωσε το υψηλότερο, μετά την αποχή, ποσοστό, είναι εντυπωσιακό το γεγονός πόσοι οπαδοί του το προτίμησαν με "βαριά καρδιά". Θυσίασαν δηλαδή τη ψήφο τους στην δήθεν αρχή του μη χείρον βέλτιστον. Λες και ο σημερινός πρόεδρος είναι λιγότερο ικανός του Μιλτιάδου, ή περισσότερο φθαρμένος από τον Επίτιμο. Αυτό όμως για το οποίο οφείλει να ντρέπεται η συντηρητική παράταξη είναι ασφαλώς τα ποσοστά που συγκέντρωσε η άκρα δεξιά, που καθώς παραμένουν σταθερά, η ερμηνεία του ψήφου διαμαρτυρίας, ή οργής, ή ακόμα και "χαβαλέ" δεν καλύπτει το φαινόμενο. Είναι ένα ακόμα σημάδι σκοτεινό για όλους μας.

